

## Posudek diplomové práce Lukáše Vacka

Lukáš je ve své tvorbě velmi svědomitý a poctivý. Vytyčil si téma a systematicky na něm pracoval. Ačkoli jsou na jeho obrazech postavy, nejčastěji dokonce sám autor, nejde o figurální obrazy. Těla postav používá jako abecedu k tomu, aby nám popsal něco jiného. Předmětem jeho zkoumání jsou samotná gesta a výrazy. Řeč těla mluví sama za sebe, většinou poznáme co nám někdo chce říct, respektive jaký postoj (doslova) člověk proti nám zaujímá. Někdy jsou už všechny slova nadbytečná.

Představuji si jak by mohly vypadat některé rozhovory (a možná i obhajoba této diplomové práce), lidé by beze slov prezentovali svůj názor pozicí těla, na to by druhý reagoval svou pozicí a jak by taková diskuze pokračovala pozice by se mohly proměňovat.

Lukáš v obrazech nachází esenciální detaily, archetypální postoje komunikujících postav a mezery skrz které, přes svou domnělou sebekontrolu, prozrazují co si podvědomě stejně myslí. Na většině obrazů je vždy jedna postava, tak možná je to začátek nějaké konverzace a divák si sám může vyzkoušet jak se ke kterému obrazu staví, jak daleko z jaké strany, jak má při tom založené ruce, natočenou hlavu, nakolik je ve svém vnímání otevřený, čeho se bojí a co se chce, nebo nechce dozvědět.

Gesta kterých si Lukáš všímá zároveň kreslí čáru a za ní jsou gesta, které ho nezajímají. Otázkou je podle jakého klíče ty gesta vybíral, nebo co za typ postojů ho zajímá. Často jsou to ruce co se kryjí a důvody mohou být rozličné - od bolesti, studu až k zoufalství. Ale nejspíš naopak zakrýváním na něco ukazuje.

Název samotné práce - Tenká vrstva mě, dobře naznačuje, jak práci číst a jak tenká vrstva povrchu často neudrží a neovládne to, co se odehrává za ní.

Jeho práci považuji za velmi zdařilou a navrhuji hodnocení 1